

Chương 16

Nhất Chiến Thành Danh ...

Long ca nhân cơ hội lăn một vòng tại chỗ, từ dưới chân của Tần Khả Tuyên thoát ra ngoài, Tần Khả Tuyên không quan tâm mà quay đầu nhìn về phía Ân Húc Đông bên cạnh, “Cậu muốn cứu bọn chúng?”

Ân Húc Đông lo lắng khuyên nhủ: “Mặc dù em còn chưa thành niên, nhưng thật sự đã giết người rồi, là phải ngồi tù đó! Giờ bọn chúng cũng không chiếm được lợi ích gì, thôi thì buông tha bọn chúng đi ha, không cần thiết phải để cho mấy người này làm dơ tay của mình. Ừm? Tuyên Tuyên?”

Dơ tay? Cô cùng với những đứa trẻ ấy từ khi bắt đầu bị tổ chức bắt lại giam chung vào nơi huấn luyện, tay cô cũng chưa từng sạch sẽ qua. Nếu như khi đó mềm lòng, vậy thì cô nhất định sẽ là cái người bị kẻ khác đạp lên đi ra ngoài.

Nhưng hiện giờ cô còn phải đi tìm phương pháp quay về, còn cần phải lấy cái thân phận này tiếp tục sinh sống, nếu như bị cảnh sát của thế giới này chú ý đến, quả thực đúng là vô cùng phiền phức.

“Bọn chúng không chết, cậu không lo lắng bọn chúng sẽ quay lại trả thù các cậu ư?” Đây là hậu quả của nhỏ cỏ không nhổ tận gốc mang đến.

Ân Húc Đông lén mắt tròn trắng, đừng nói giống như là chuyện này cùng em ấy không liên quan nha, muốn trả thù cũng là tìm em ấy a! Thôi xong! Cậu thế nào lại quên chuyện này, nếu như buông tha bọn chúng, vậy Tuyên Tuyên sau này chẳng phải là rất nguy hiểm? “Tuyên, Tuyên Tuyên? Bọn chúng sau này chắc sẽ không tìm em trả thù đâu nhỉ?”

“Có, khẳng định.”

Ân Húc Đông do dự, “Vậy, thực sự buông tha bọn chúng?”

Tần Khả Tuyên liếc xéo cậu ta một cái, không phải chính cậu nói buông tha bọn chúng à?

Long ca vừa nghe nóng nảy, tên nhóc này khuyên nữ ma đầu vừa mới có chút hiệu quả, thế nào lại tự mình dao động rồi? “Khụ khụ... Anh bạn nhỏ, chỉ cần các người buông tha chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tìm các người trả thù!”

Ân Húc Đông: “Thực sự?”

Tần Khả Tuyên không lên tiếng, dù sao nếu như bọn chúng thực sự tìm tới cửa để tiến hành trả thù, thì cô sẽ dẫn bọn chúng tới một nơi bí mật, nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả, suốt đời nhàn nhã) mà giải quyết bọn chúng. Chỉ cần không để lại bất cứ chứng cứ gì để cho những cảnh sát đó quơ được, thì cô cũng

không cần phải bận tâm chuyện có ngòi tù hay không, như vậy xem ra, trở về phải tỉ mỉ nghiên cứu nghiên cứu Thám tử lừng danh Conan.

Long ca thề thốt chân thành mà trả lời: “Đương nhiên! Chúng tôi nói được thì làm được!” Cái loại lời thề bằng miệng này muốn nói như thế nào là có thể nói như thế đó, nói nhiều hơn cũng sẽ không rớt miếng thịt, chỉ cần có thể giữ mạng, nói bao nhiêu cũng có thể.

Tần Khả Tuyên ném cho một câu: “Nếu như lại để cho ta thấy người lần nữa, trên người của người có bao nhiêu khúc xương, thì cho người gãy bấy nhiêu khúc. Yên tâm, tuyệt đối sẽ không ở trước khi làm toàn bộ gãy hết để người chết. À, nếu như không tin, bây giờ có thể tùy tiện lấy một người để thử xem.”

Vốn những tên lúc đầu còn đang có một chút phần nộ Long ca chút khí phách cũng không có mà đã khuất phục con bé xấu xa này, nghe được lời này của Tần Khả Tuyên, đều nhất trí tán thành minh triết¹ bảo thân của Long ca, người mà, thì phải biết linh hoạt ứng biến, gắng gượng chống đối là chuyện chỉ có kẻ ngốc mới làm.

Trán Long ca tràn đầy không biết là bị dọa sợ ra hay là bị đau mà ra, hấn vâng dạ nói: “Khụ khụ, không, không cần, tôi tuyệt đối tin!”

Ân Húc Đông co giật miệng kéo nhẹ góc áo của Tần Khả Tuyên, nhỏ giọng nói: “Tuyên Tuyên, chúng ta hãy mau đi đi.” Cậu thật sự là không đành lòng nhìn những ông chú cao to khỏe mạnh bị một cô bé nữ sinh uy hiếp đến run lẩy bẩy.

Tần Khả Tuyên dẫn đầu đi về trước, đi tuyệt đối là hai điểm giữa đoạn thẳng ngắn nhất, hoàn toàn không tránh mấy tên bắt cóc bị thương nằm trên mặt đất, chân mày cũng không động một cái mà giẫm lên trên người bọn họ đi qua, mấy tên bắt cóc bị giẫm lên vết thương cũng không dám lên tiếng kêu nhỏ, chỉ sợ dẫn đến sự chú ý của cô bị tóm lấy làm mô hình xương gãy.

Cảnh tượng khi đó về sau đã được những người này truyền lại cho lớp thế hệ mới (người mới gia nhập vào bang phái của bọn chúng), Nữ La Sát sau khi cướp sạch một trận, tiếp đó giẫm lên tay tàn chân phế của bọn chúng mặt mang nụ cười tà ác rời đi bãi chiến trường Tu La do bọn chúng trải mà thành. Sự kiện bắt cóc bị đánh lần này, tình trạng bị thảm của đám người Long ca trực tiếp khiến Tần Khả Tuyên dương danh tứ hải, Tần Khả Tuyên nhất chiến thành danh, người trong giới gọi là “Nữ La Sát”.

Tần Khả Tuyên khi đi ngang qua bên người của Ôn Mỹ Hà, ngừng lại, cúi đầu nhìn vào ánh mắt thất kinh của Ôn Mỹ Hà, mặt không cảm xúc nói: “Có lần sau, thì bà rửa sạch cổ chờ đó.” Nói xong thì đi xuống cầu thang, gặp phải một vài người đang trông chừng đều giống nhau một cước đạp bọn chúng bay xuống.

Ân Húc Đông ôm Tàn Bằng Trình vui vẻ theo sau, cậu ta đã bị chấn động đến nỗi miễn dịch rồi, nhưng trái lại Tàn Bằng Trình mà cậu ta ôm lấy thì dùng ánh mắt kính sợ nhìn người chị kế Tàn Khả Tuyên này, ôi ôi, nếu như ngày nào đó chị ta nhìn mình không vừa mắt, cậu còn có thể sống để xem ánh mặt trời ngày mai u?

Tàn Khả Tuyên đi tới trước một chiếc xe nhỏ, mở cửa xe túm lấy tài xế đang lười biếng ngủ gà ngủ gật bên trong ném ra, rồi ngồi vào trong buồng lái, Ân Húc Đông đuổi sát theo kéo cửa của chỗ ngồi phía sau ra ngồi vào trong, đem Tàn Bằng Trình đặt xuống phía sau, rồi nhào người ra chỗ ghế lái, hỏi Tàn Khả Tuyên: “Tuyên Tuyên à, em đi học lái xe khi nào thế? Vị thành niên không được phép thi bằng lái cơ mà?”

“Tôi thấy Tàn Thụ Hoa lái qua.” Mặc dù xe này cùng với xe ngựa trước đây của cô có sự khác nhau rất lớn, nhưng một vật chết này làm sao có thể khó không chế hơn ngựa?

Ân Húc Đông và Tàn Bằng Trình vừa nghe, lập tức giật mình, Ân Húc Đông nuốt nước bọt xuống, “Tuyên Tuyên, chúng ta hay là gọi điện thoại kêu người qua đây đón chúng ta đi.” Một người chỉ mới thấy người khác lái xe đi lái xe thì thật sự là chuyện quá nguy hiểm.

Tàn Khả Tuyên đưa tay đẩy Ân Húc Đông ra, “Nhiều chuyện.” Sau đó thì khởi động chiếc xe nhỏ, chân đạp lên chân ga một cái thì đã lao ra ngoài, mắt thấy chiếc xe nhỏ sẽ đụng vào trên vách tường phía trước, Tàn Khả Tuyên vội vàng phanh xe và xoay tròn vô lăng, cứng rắn mà đem xe làm một vòng 360° mới dừng lại.

Ân Húc Đông tái nhợt mặt, “Tuyên Tuyên, hay là thôi đi.” Mạng nhỏ quan trọng hơn a!

“Câm miệng.”

Tàn Khả Tuyên tiếp tục giẫm lên chân ga, rồi va va chạm chạm mà lao ra đường, sau đó dựa theo phương hướng nói ra từ những người dân mà chạy đi. Sau khi xảy ra mấy vấn đề nho nhỏ, thì Tàn Khả Tuyên trên cơ bản cũng đã nắm giữ được kỹ năng cầm lái, đương nhiên, luật lệ giao thông là hoàn toàn không có cách nào có thể tuân thủ, một đường chạy không ngừng vi phạm suốt dọc đường.

Bởi vì là ở vùng ngoại ô, suốt dọc đường đều chưa bị cảnh sát giao thông nào chặn lại, mãi cho đến sau khi chạy vào trong thành phố mới bị một xe cảnh sát chặn lại.

Chú cảnh sát giao thông nhìn nhìn cô bé ngồi ở vị trí tài xế, còn bé trai và cậu con trai trong chỗ ngồi phía sau, xoa trán đầu đầu mà nói: “Xuống, xuống.”

Thật ra thì lúc đó Tần Khả Tuyên là muốn trực tiếp đâm thủng xe cảnh sát, nhưng bị Ân Húc Đông gào khóc thảm thiết ngăn lại, hóa ra đây là cảnh sát chuyên quản lái xe, đùng vào bọn họ, theo như lời Ân Húc Đông nói chính là hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Mấy đứa có phải là trộm xe trong nhà không?” Chắc chắn là tiểu thư thiếu gia người nhà có tiền trộm xe trong nhà ra ngoài chơi, lại còn dám không tuân thủ luật giao thông mà lái xe bậy!

Ân Húc Đông đang cản Tần Khả Tuyên mở miệng trước trả lời: “Không phải đâu, chú cảnh sát, bọn cháu bị bắt cóc, thật vất vả mới trộm được một chiếc xe của bọn bắt cóc chạy ra đó, chú xem, em trai chúng cháu còn bị đánh thành cái dạng này, chúng cháu vội đưa nó đến bệnh viện không còn cách nào khác mới phạm luật thôi.”

Cảnh sát giao thông đáng lẽ là không tin, nhưng vừa nhìn bộ dạng của Tần Bằng Trình, nhưng lại không thể làm hấn không tin, “Dù cho như vậy cũng không thể để mấy đứa tiếp tục lái xe, tôi lái xe đưa mấy đứa đến đồn cảnh sát báo án.”

Cho nên bọn họ cứ thế mà bị chú cảnh sát giao thông đưa trở về, sau khi đến đồn cảnh sát gọi điện thoại cho gia đình, rất nhanh thì đám người vợ chồng Tần Thụ Hoa cùng với Cảnh quan Tổng hùng hùng hổ hổ mà tới rồi.

Khuong Huệ Lâm vừa nhìn thấy con trai mặt xanh mũi sung, thì lập tức xông tới ôm lấy khóc rống lên.

Sau đó là một vòng ghi chép dò hỏi, hỏi bọn họ làm sao chạy thoát được ra ngoài, Tần Khả Tuyên trả lời: “Đánh ngã bọn họ đi ra ngoài.”

Mọi người không tin, Ân Húc Đông cùng Tần Bằng Trình mạnh mẽ làm chứng, lấy nhân cách của bọn họ thề thốt chứng minh Tần Khả Tuyên không có nói láo, mọi người ngay lập tức đối với cô bé gầy gầy yếu yếu này chào bằng mắt.

Cảnh sát dò hỏi vị trí hang ổ, muốn đi bắt lấy bọn chúng, Tần Khả Tuyên xem thường mà trả lời: “Ông coi bọn chúng đều là đồ ngốc, sẽ ngoan ngoãn đứng ở đó chờ các ông đi bắt?” Bọn cảnh sát này xấu hổ.

Sau khi toàn bộ công việc ghi chép dò hỏi làm xong, chuyện này cứ thế mà qua loa kết thúc, còn về công việc điều tra cùng với bắt lấy tội phạm của cảnh sát sau này không ở trong phạm vi quan tâm của Tần Khả Tuyên, trực tiếp xem nhẹ nó.

Sự kiện bắt cóc lần này đáng lẽ có thể cứ như vậy được vẽ lên một dấu chấm hết. Một tháng sau, Tần Khả Tuyên từ trong địa điểm thi chuyển cấp đi ra, dùng ký hiệu cô học được để hình dung, đó chính là một dấu chấm lửng...

Tần Khả Tuyên nhìn mấy người đàn ông áo đen trước mắt, “Đến bây giờ mới tới trả thù?”

Mấy người đàn ông áo đen nhường một lối đi, một gã đàn ông hơn hai mươi tuổi đi tới, rõ ràng cùng mấy người đàn ông áo đen hai bên không phải cùng một đẳng cấp, hần khẽ cười nói: “Tần tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải tới trả thù, mà là mộ danh mà đến.” (ngưỡng mộ danh tiếng mà đến thăm)

“Vậy thì tránh đường.” Tần Khả Tuyên đối với ý đồ của bọn chúng một chút cũng không có hứng thú.

Người đàn ông một chút cũng không tức giận, vẫn như trước mỉm cười nói: “Tần tiểu thư là người thẳng thắn, tôi cũng không rẽ nhiều phần cong như vậy, chúng tôi là tới mời Tần tiểu thư gia nhập vào tổ chức chúng tôi, không biết Tần tiểu thư nghĩ như thế nào?”

“Không hứng thú.” Tần Khả Tuyên trực tiếp cự tuyệt.

Người đàn ông giữ vững phong độ mà đưa ra một tờ danh thiếp, “Ha hả, Tần tiểu thư không cần vội như vậy cự tuyệt chúng tôi. Nếu như Tần tiểu thư có thể gia nhập tổ chức chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ cung cấp quyền lợi có thể làm cho Tần tiểu thư hài lòng, tiền tài địa vị khỏi phải nói, hơn nữa tổ chức chúng tôi sức mạnh to lớn, nếu như Tần tiểu thư gặp phải chuyện phiền toái gì, cũng có thể thay Tần tiểu thư chặn lại. Nói thí dụ như gần đây có một bang phái không lớn không nhỏ đang tìm Tần tiểu thư làm phiền, đương nhiên, tôi tin với năng lực của Tần tiểu thư, bọn chúng căn bản không đáng để vào trong mắt, nhưng chuyện này ít nhiều cũng là rất phiền đúng không? Huống chi bọn chúng còn có thể phiền đến người nhà của Tần tiểu thư, vậy thì không tốt rồi.”

“Bản lĩnh của mấy người rất lớn?” Tần Khả Tuyên tiếp nhận danh thiếp, mặt trên in tên của người đàn ông này - Chu Lâm, tùy ý quét mắt một vòng hỏi.

Chu Lâm nhẹ nhàng cười một tiếng, “Bản lĩnh có bao lớn tôi cũng không nói được, hm, tối thiểu chúng tôi có thể đảm bảo nội trong tỉnh này không ai dám trêu chọc Tần tiểu thư.”

Tần Khả Tuyên cười lạnh trong lòng, một tỉnh, ở thế giới trước đây của cô, cả giang hồ đều không ai dám tùy tiện trêu chọc tổ chức của bọn cô.

Chu Lâm tiếp tục thuyết phục: “Tần tiểu thư gia nhập tổ chức chúng tôi, chúng tôi lập tức làm cho cái bang phái kia sẽ không tìm Tần tiểu thư làm phiền các cô.” Bọn chúng nhưng là đã chuẩn bị một phen mới tìm tới cửa.

Tần Khả Tuyên đột nhiên nghĩ đến cỡ mấy thời gian cô tra tìm tư liệu nhìn thấy, cô biết bằng vào chính mình khẳng định tìm không được món đồ chơi đó, có lẽ mượn sức người ngoài một chút sẽ là một lối đi không tồi. Tổ chức này biết tìm đến cô, xem ra công việc thu thập thông tin có lẽ làm được rất tốt.

Cô cúi đầu trầm ngâm một chút, ngẩng đầu mắt phát sáng dần trả lời: “Được, tôi gia nhập tổ chức của các người.” Nếu bọn chúng cũng không có năng lực này, cũng không cần lo lắng, cô có thể thông qua những lực lượng ẩn giấu trong bóng tối ấy của bọn chúng tìm đến tổ chức có năng lực.

Thế là, Tần Khả Tuyên cứ như vậy mà gia nhập vào trong tổ chức xã hội đen.

Chú thích:

1. Minh triết có thể hiểu là sự sáng suốt, khôn ngoan hơn người, vừa minh lại vừa triết. Bảo thân là bảo toàn được tính mệnh và danh dự. Có hai nghĩa:

Người sáng suốt thông minh biết tự bảo vệ mình (thái độ biết cách đối nhân xử thế để tránh liên lụy đến mình hoặc tránh né chuyện xung đột).

Thái độ cư xử thấp hèn chỉ biết lo cho mình mà làm mất niềm tin của người khác; chỉ biết lo cho bản thân mà đánh mất nguyên tắc.